

INCENDIS

Wajdi Mouawad

laperla29



Direcció: Oriol Broggi

Amb: Clara Segura, Julio Manrique, Xavier Boada, Màrcia Cisteró, Claudia Font, Xavier Ricart i Xavier Ruano.

INCENDIS ÉS UNA OBRA CONTEMPORÀNIA AMB AQUELL REGUST DE CLÀSSIC QUE TÉ UNA HISTÒRIA TERRIBLE, ÈPICA I TRÀGICA. GAIREBÉ UNA EPOPEIA: LA VIDA DE TOTA UNA FAMÍLIA, D'UN GRUP DE GENT, D'UN POBLE, D'UNA CIVILITZACIÓ CULTURAL. INCENDIS ÉS UNA OBRA ABSOLUTAMENT CONTEMPORÀNIA, ESCRITA FA POC ANYS I ÉS ALHORA UNA GRAN HISTÒRIA TRÀGICA QUE SEMBLA QUE VINGUI DEL FONS DELS TEMPS, PER EMOCIONAR ALS QUI LA FAN I ALS QUI LA VEUEN.

EL MÉS PUR BON TEATRE D'AUTOR QUE HA D'ARRIBAR AL PÚBLIC A TRAVÉS DELS MÉS BONS ACTORS. ÉS PER AIXÒ QUE LAPERLA29 VOL COMPTAR AMB ACTORS COM CLARA SEGURA I JULIO MANRIQUE, PER FER DE PROTAGONISTES D'AQUESTA TERRIBLE AVENTURA TEATRAL QUE ÉS INCENDIS.



LA CRÍTICA HA DIT...

De hecho, en Incendis hay tres protagonistas, los dos gemelos y el notario (Xavier Boada) y albacea testamentario, mientras que el resto de intérpretes se multiplican con papeles más cortos. También lo hacen Clara Segura, que es a la vez la madre joven y la hija, y Julio Manrique, desdoblado en el hijo gemelo y su hermano desconocido, en un ejercicio que funciona a la perfección. Los dos están fantásticos. El primer acto es magnífico y la narración camina con intensidad, con emoción.

Santi Fondevila – Diari Ara

Segura y Manrique lo bordan. Le ponen emoción, rabia, pausa, contención... lo que haga falta. Y Xavier Boada, el notario que lee el testamento, oxigena una historia tan trágica con su comicidad.

José Carlos Sorribes – El Periódico

Palabras mayores, intensas sacudidas emocionales y estéticas. Una obra que busca y crea belleza. Tres horas y cuarto que se siguen sin perder comba. Ni una escena de relleno, ni una bajada de tensión: aquí todo quema, y cada llama genera la siguiente.

Marcos Ordoñez – El País



FITXA ARTÍSTICA



Text:	Wajdi Mouawad
Traducció:	Cristina Genebat
Direcció:	Oriol Broggi
Espai:	Oriol Broggi i Sebastià Brosa
Repartiment:	Clara Segura Julio Manrique Xavier Boada Màrcia Cisteró Xavier Ricart Xavier Ruano Claudia Font
Il·luminació:	Albert Faura
Vestuari:	Berta Riera i Bàrbara Glaenzel
Ajudant de direcció:	Ferran Utzet
Projeccions:	Piscolab Films
Fotografia:	Bito Cels
Producció:	La Perla 29

WAJDI MOUAWAD



"Hi ha veritats que només poden ser revelades a condició de ser descobertes"

Wajdi Mouawad va néixer l'any 1968 a Beirut, Líban. La seva família va emigrar cap a França quan ell tenia 8 anys i posteriorment es desplacen al Québec on ell demana la seva nacionalitat. Wajdi és dramaturg, actor i escriptor d'expressió francesa. L'any 2009 va ser un dels artistes associats al Festival d'Avinyó i allí va presentar la seva tetralogia: Litoral, Incendis, Boscos i Cels. Ha rebut el premi Grand Prix du Théâtre de l'Académie française pel conjunt de la seva obra.

Una escena a l'atzar...

Casa de Nawal(14 anys)

Mare i filla.

JIHANE- No n'has de fer res, d'aquest nen, Nawal.

NAWAL- El porto dins el meu ventre.

JIHANE- Oblida el teu ventre! No n'has de fer res d'aquest nen, i la teva família no n'ha de fer res, i la teva mare no n'ha de fer res i la teva vida no n'ha de fer res.

NAWAL- Em poso la mà aquí i ja veig la seva cara.

JIHANE- El que tu vegis no compta! No n'has de fer res d'aquest nen. No existeix. No hi és.

NAWAL- L'Elhame m'ho va dir. Em va dir: "Portes un nen al ventre"

JIHANE- L'Elhame no és la teva mare.

NAWAL- M'ho va dir.

JIHANE- No importa el que et digués l'Elhame. Aquest nen no existeix.

NAWAL- I quan sigui aquí?

JIHANE- Tampoc no existirà.

NAWAL- No t'entenc.

JIHANE- Asseca't les llàgrimes!

NAWAL- Però si ets tu qui plora!

JIHANE- Jo no ploro, és la teva vida que es liqua! Tu vens de lluny, Nawal, tu tornes amb el teu ventre ultratjat i et poses dreta davant meu per dir-me, aquí, amb el teu cos de nena: Estimo i tinc tot el meu amor a dins del meu ventre. Tornes del bosc i dius que sóc jo qui plora. Creu-me Nawal: aquest nen no existeix. L'oblidaràs.

NAWAL- No s'oblida el propi ventre!

JIHANE- Sí que s'oblida.

NAWAL- Jo no podré!

JIHANE- Doncs tu tries. Queda't aquest nen i al mateix moment, al mateix moment, treu-te la roba que portes i que no és teva, deixa la casa, deixa la teva família, el teu poble, les teves muntanyes, el teu cel i les teves estrelles i deixa'm a mí...

NAWAL- Mama.

JIHANE- Ves-te'n despallada amb el teu ventre i la vida que conté. O bé queda't i agenolla't, Nawal.

Agenolla't.

NAWAL- Mama.

JIHANE- Treu-te la roba o agenolla't!

Nawal s'agenolla.

Et quedaràs tancada a casa com aquesta vida està tancada dins teu. L'Elhame vindrà a treure aquest nen del teu ventre. L'agafarà i el donarà a qui ella vulgui.

SINOPSI DEL TEXT

Incendis és la història d'una jove libanesa, d'una zona rural, analfabeta i molt enamorada del jove Nawal. *Incendis* també és la història d'una dona ferida, que aprèn a llegir i a escriure seguint el desig fervent de la seva àvia que la convida a sortir de la misèria i la foscor. És la història d'una mare que guarda silenci, un pesat i llarg silenci, i que un dia decideix no parlar mai més. És la història dels fills d'aquesta dona, que un cop ella mor, es veuen obligats a buscar i entendre quina és la seva història. Aquests, obligats a mirar enrere, troben la veritat dels seus orígens i comprenent quin ha estat el pes que ha arrossegat durant tants anys la seva mare. El que descobreixen és una història personal però també la història de tot un país i una cultura.

Incendis és clarament una tragèdia moderna amb reminiscències clàssiques. Uns personatges que lluiten aferrissadament contra un destí que els va en contra. Una adaptació moderna del mite d'Èdip però que s'embrancha amb un món complex i feroç com és el d'avui.



Teatro Romea

Un text del director...

No recordo haver llegit mai una obra com *Incendis!* Ha estat per a mi i estic segur que ho serà per a tothom un descobriment de dalt a baix. Perquè és una obra tremendament potent que et parla des de molt a prop i t'esquinça el cor com si fos una de les millor obres de Sòfocles o de Shakespeare. Lentament et va penetrant fins a fer-te sentir un dolor i et desperta dins una empatia tremenda.

Les obres que ens impressionen de veritat, acostumen a ser textos clàssics, que ens arriben de diferents formes, perquè els hem vist, perquè ens n'han parlat, han arribat a nosaltres per diferents canals, ja lligats a una llegenda, a una història de la seva pròpia història.

Incendis crea aquella sensació de llegenda sense ser-ho o bé s'hi transforma a mesura que la llegim per primera vegada... **És sobtat, elèctric, terriblement actual, colpidorament contemporani.**

Teatre clàssic escrit avui. Aquesta serà una obra important per a nosaltres, laperla29 i per a tots els espectadors que ens vinguin a veure, d'això n'estic segur!

Oriol Broggi



Mouawad reinventa la tragedia / Javier Vallejo, El País, 2009

Wajdi Mouawad. Retengan este nombre. Es el artista asociado y el protagonista absoluto del Festival de Aviñón 2009. ¿Qué decir de él? Los calificativos no le cuadran, porque su trabajo es sustantivo. Cualquier elogio le quedaría como un lamparón, o un colgajo. Es un poeta del escenario. Sólo eso. Escribe con la respiración rítmica del corredor de fondo. Vivió en su Beirut natal hasta los ocho años. Allí, desde lo alto de un edificio, vio cómo un autobús repleto de refugiados palestinos era acribillado por las milicias cristianas, al comienzo de la guerra civil libanesa. Sus padres se lo llevaron a París. Seis años después tuvieron que abandonar Francia. En Montreal, él y su familia corrieron mejor suerte. "En el exilio, tuve que buscarme algo con lo que recrear el espacio de felicidad de mi infancia, algo que volviera a ponerme en relación con la naturaleza", dice. Y ese algo fue el teatro. Empezó a dirigir, a actuar y a escribir, ¡con qué resultados! En el mastodónico patio central del palacio de los Papas de Aviñón, Mouawad presenta la semana próxima la columna vertebral de su trabajo: *Littoral*, *Incendies* y *Fôrets*, trilogía de once horas de duración, representada de sol a sol por actores canadienses y franceses.

No hay que valorar este acontecimiento al peso. Espectáculos de largometraje hay muchos. Los de Mouawad nos remiten a las tetralogías griegas: son tragedia pura. Vean si no, *Incendies*, donde la chispa que prende el fuego es, como en *Antígona*, un muerto reciente que no encuentra descanso. Nawal, en su testamento, deja un mandato a sus hijos gemelos: han de buscar a su padre, al que creían muerto, y a un hermano cuya existencia ignoraban, y entregarles un sobre cerrado a cada uno. Los chicos no están por la labor, pero el deseo de desvelar su origen acaba embarcándoles de regreso a Líbano, su país natal, que no se nombra pero se intuye. *Incendies* cruza tres historias entroncadas: la de Nawal, desde que se quedó embarazada, con 15 años, hasta su muerte; la historia de ese primer hijo, de quien la separaron nada más nacer y a quien buscó durante toda su vida, para reencontrarlo en circunstancias límite, y la historia de la nueva búsqueda, emprendida por sus gemelos. Pero con ser emocionante lo que Mouawad cuenta, lo que nos conmueve definitivamente es cómo lo cuenta: sin un tiempo muerto, sin un oscuro, solapando escenas de un modo que yo no había visto jamás. Los protagonistas de una escena comparten espacio con los de la siguiente, que entran en acción lenta, amortiguadamente, antes de que les llegue el turno, en una escenografía sencillísima, versión contemporánea de la vela tendida de lado a lado que usara Lope de Rueda, con una luz tridimensional y unos actores capaces de atravesarte el hígado diciendo un monólogo de espaldas. ¡Qué monólogos! El de André Lachapelle (Nawal), clavada durante nueve minutos, sin mover un músculo, los brazos pegados al cuerpo, horadando con su relato una sima más honda cada vez, eleva la humedad relativa del aire un treinta por ciento y encamina al auditorio entero hacia una catarsis cierta. La espectadora de mi derecha no contiene las lágrimas, la de mi izquierda hace pucheros, como la que está a su lado, y la de detrás, y yo me uno a ellas sin más resistencia.

Pierre Menard reescribió el *Quijote* al pie de la letra, pero cambió sustancialmente el sentido de la novela cervantina, nos cuenta Borges en *Pierre Menard, autor del Quijote*. En *Incendies*, Wajdi Mouawad revive *Edipo rey* con otra letra y otra peripecia. Su tragedia conserva íntegro el aliento de la de Sófocles, aunque su héroe trágico ya no sea un príncipe tebano, ni un viajante orillado por la Gran Depresión, y ni siquiera sea

varón: Nawal es la mujer de cualquier país en guerra, humillada, violada e inseminada por el enemigo. Hace falta generosidad para dibujar un final como el de *Incendies*, que coincide con la anagnórisis: al leer en las dos cartas de Nawal (dichas por ella en voz alta) que es hijo suyo y padre de sus hermanos, Nihad, su violador, se queda mudo, inmóvil, seco, en un lateral de la escena. Al fondo, el notario Hermile Lebel comienza a tender una lona traslúcida para resguardarse de un orbayu repentino y persistente, y los demás personajes se van poniendo a su lado, uno a uno. Por un instante eterno, quedan congelados ese grupo compacto y el moralmente monstruoso Nihad, que, fuera de la lona, gira la cabeza hacia ellos, se les acerca, y se pone también a cubierto. En esa imagen fija y muda del grupo bajo la lluvia cristalizan las palabras póstumas de Nawal, pronunciadas por el notario al inicio del espectáculo: "Ahora que estamos juntos, todo va mejor". Créanme. La ovación que *Incendies* se llevó en su penúltima función en Madrid es la mayor y más cerrada que haya escuchado en un teatro español en los últimos años. Todo el público salió conmovido, es decir, movido por emoción idéntica.

Me detengo en *Incendies* porque se representó aquí antes que en París y que en Aviñón gracias al ojo de Pilar Yzaguirre, ex directora del Festival de Otoño, que se lo propuso al Teatro Español. En otoño de 2010, este espectáculo y *Littoral* o *Forêts* estarán un mes en Madrid y otro en gira por España. Antes de *Incendies*, Mouawad montó *Trainspotting*, *Disco Pigs*, *Viaje al borde de la noche*, *Manuscrito encontrado en Zaragoza*, *El Quijote*, y, claro, *Edipo rey* y *Las troyanas*, tragedias que le mostraron un camino nuevo. "En 1992, pedí una beca para ir a Líbano. Salí de allí con 8 años, y regresé a los 25", dice en *Le Sang des promesses*, libro de notas de dirección que se publica la semana próxima (Actes Sud/Leméac). "Pretendía volver a un país que había acabado por ser un fantasma en mi memoria, con la esperanza de que lo que en la infancia viví como una suma de horrores no fuera más que un mal sueño. Pero mi ilusión se esfumó. Ver los lugares olvidados fue un recuerdo espantoso, que me transportó a un pasado real. No fue tanto un viaje iniciático como una odisea, porque la odisea es un retorno hacia sí mismo". De ese viaje, y de uno por La Mancha, nació en 1997 *Littoral*, otra historia sobre la muerte, la herencia y el regreso a los orígenes. Wilfrid, su protagonista, recibe una llamada mientras hace el amor, en el momento del éxtasis: su padre ha muerto. Como su familia le impide enterrarlo junto a mamá porque lo culpan de que la dejase morir en el parto de Wilfrid, éste, de común acuerdo con el cadáver, decide sepultarlo en su país de origen. Pero allí los cementerios están a reventar por la guerra, y se ven obligados a emprender un peregrinaje infinito.

Mouawad escribe a pie de escenario, con sus actores arriba: les pregunta qué les gustaría hacer, y lo incorpora. Ensayo diez meses, en los que el texto se va cocinando a fuego lento. Maneja al dedillo recursos narrativos novedosos: en una sola escena simultánea épocas y lugares, y desdobla un personaje en edades diferentes. Wilfrid, por ejemplo, está a la vez en una oficina, en el tanatorio y en una tienda, hablando con un empleado en cada sitio. Y su madre, muerta, conversa simultáneamente con su marido cuando era joven, cuando estaba en la edad madura y ahora que es un cadáver. Lo que otro haría en tres escenas, Mouawad lo resuelve en una. Ante su manejo del tiempo, el *flash back* es un recurso obsoleto. Su teatro supera al cine en flexibilidad narrativa.

Oriol Broggi

Neix a Barcelona el 1971. És llicenciat en Dramatúrgia i Direcció Escènica per l'Institut del Teatre (1997) i també té estudis d'Imatge i So. Ha estat director del Centre d'Arts Escèniques de Terrassa fins al desembre de 2006. L'any 2002 participa a l'Stage de teatre organitzat per la Comunitat de Teatres Europeus a Stuttgart, juntament amb altres directors, autors, actors i escenògrafs europeus. L'any 2006 rep 2 Premis Butaca per la millor direcció i millor muntatge amb la producció *Antígona*. L'any 2009 rep el Premi Butaca al millor espectacle de petit format per *Hamlet*.

COM A DIRECTOR D'ESCENA HA FET:

Luces de bohemia, de Valle-Inclán. Biblioteca de Catalunya, 2011.
Questi fantasmí, d'Eduardo de Filippo. Biblioteca de Catalunya i Teatro María Guerrero (CDN), 2010.
Electra, de Sófocles. Sala Petita TNC, 2010.
Natale in Casa Cupiello, d'Eduardo de Filippo. CAER i Biblioteca de Catalunya, 2009.
El Cercle de guix caucasià de Bertolt Brecht. Teatre Nacional de Catalunya, 2008.
El Rei Lear, de Shakespeare - Producció La Perla 29 (Coproducció Festival Barcelona Grec'08) – Biblioteca de Catalunya, 2008.
Homenatge a Feliu Formosa, Teatre Auditori de Sant Cugat, 2008.
L'Oncle Vània de Txékhov. Producció La Perla 29 (Coproducció Festival Temporada Alta). Biblioteca de Catalunya, 2007.
Passat el Riu de Joe DiPietro. Producció La Perla 29. Teatre Romea, 2007.
Rosita, història d'una florista adaptació de Rosa Gàmiz a partir de l'obra *Pigmalió* de Bernard Shaw. Producció La Perla 29. Biblioteca de Catalunya, 2007.
Primera història d'Esther de Salvador Espriu. Teatre Nacional de Catalunya, 2007.
El carter del Rei de R. Tagore. Producció del Teatre Municipal de Manacor, 2006.
Arriba una cançó amb Jaume Sisa. Producció L'Alegria. Teatre Alegria, 2006.
Antígona de Sófocles. Producció La Perla 29. Biblioteca de Catalunya, 2006.
Magnus de Jordi Teixidor. Sala Beckett, 2006.
Rosencranz i Gildernstern són morts de Tom Stoppard. Producció La Perla 29. Santa Susanna, 2005.
La mort d'Ivan Ilitx de Lev Tolstoi. Producció La Perla 29. Sala Beckett, 2005.

COM A AJUDANT DE DIRECCIÓ HA FET:

Amb Sergi Belbel:

Primera Plana de Ben Hecht y Charles MacArthur. TNC, 2003.
Dissabte, diumenge i dilluns d'Eduardo di Filippo. TNC, 2002.
El Alcalde de Zalamea de Calderón de la Barca. TNC, 2000.
L'Estiueig de Carlo Goldoni. TNC, 1999.

Clara Segura

Clara Segura va néixer l'any 1974. És llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Obté el Títol de Solfeig i Cant Coral, i fins a 6è de piano pel Conservatori Superior de Música del Liceu de Barcelona. Entre els seus cursos i seminaris destaquen els de Dansa (Cursos amb Ramon Ollé, Mercè Boronat, Carles Salas, DV8 Physical teatre...), Teatre (Julia Varley (Odin Teatre), Teodor Terzopoulos, Catalina Buzoianu, Jaume Melendres, Seminario amb la Guildhall School of Music and drama i l' escola Silvio d'Amicco Roma...) i Cant (Helen Rovson i Viv Manning, Salvador Casadevall, Dolors Aldea...).

COM A ACTRIU HA FET:

Teatre

L'espera, de Binosi. Dir. Juan Carlos Martel. Teatre Lliure, 2011.
Madame Melville, de Richard Nelson. Dir. Àngel Llàcer. Teatre Borràs, 2011.
Celebració de Harold Pinter. Dir. Lluís Pasqual. Teatre Lliure, 2011.
Electra de Sòfocles. Dir. Oriol Broggi. Teatre Nacional de Catalunya, 2010.
Estás ahí. Direcció: Javier Daulte. Teatro Lara, Madrid.
Intimitat de G. Izcoch. Direcció: J. Daulte. Villaroel.
La felicitat. Direcció: Javier Daulte. Teatre Romea.
Antígona, de Sófocles. Direcció: Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya.
La Felicitat. Direcció: Javier Daulte. Teatre Romea.
Antígona, de Sófocles. Direcció: Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya.
No et moguis, creació Pichot/Segura. Club Capitol.
Amor Fe Esperança, d'Ödön von Horváth. Direcció: Carlota Subirós. Festival Grec 2005, Mercat de les Flors.
Maca, per favor els postres. Club Capitol
Refugi, de J. Goldberg. Direcció: Oriol Broggi. Festival Grec 2003, Sala Beckett.
El somni d'una nit d'estiu de Shakespeare. Direcció: Àngel Llàcer, Cia. Parracs. Teatre Borràs i Principal.
La filla del mar d'Àngel Guimerà. Direcció: Josep M^a Mestres. TNC.
Nena, maca, per favor, els postres!, creació Pichot/Segura. Primer Premi del Certamen de Café –Teatro de Logroño. Festival del Grec 2002, Teatre Malic.
El alcalde de Zalamea, de Calderón de la Barca. Direcció: Sergi Belbel. TNC i Compañía Nacional de Teatro Clásico.

Televisió i cinema

Els nens salvatges; A tres metros sobre el cielo; Spanish movie, Una pistola en cada mano; Vinagre; Las manos del pianista; Las dos vidas de Andrés Badiola; Cenizas del cielo; Excuses; Mar Adentro, dirigida per Alejandro Amenábar; **Porca Misèria**, de J. Joan (TV3); **AMF**, Amb Manel Fuentes... (TV3); **Ànimes Bessones**, de Maria Riba i Víctor Ordaz (Pompeu Fabra).

Julio Manrique

Llicenciat en Dret per la UPF va formar part durant quatre anys de l'Aula de Teatre de la UPF. També té estudis d'Interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona i ha cursat seminaris i cursos de dramaturgia impartits per Bruce Mayers, Rafael Spregelbud, Javier Daulte i David Plana, engre d'altres.

Com a actor ha treballat a *Coses que dèiem avui*, de Neil Labute, direcció i dramaturgia de Julio Manrique, a la Fira de teatre de Manacor del 2010; *Hamlet*, de William Shakespeare, direcció Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya, 2009; *La forma de les coses*, de Neil Labute, direcció Julio Manrique, Teatre Lliure, 2008; *La Tour de la Deffense*, de Copi, direcció Marcial di Fonzo Bo, Teatre Lliure, 2007; *2666*, de Roberto Bolaño, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure, 2007; *Otelo*, de William Shakespeare, direcció Carlota Subirós, Festival de Almagro, 2007; *European House*, direcció Àlex Rigola, Festival de Melbourne, 2007; *En Pòlvora*, d'Àngel Guimerà, direcció Sergi Belbel, Teatre Nacional, 2006; *Arbusht*, de Paco Zarzoso, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure, 2006; *Salamandra*, de Josep Maria Benet i Jornet, direcció Toni Casares, Teatre Nacional, 2005; *El Pes de la Palla*, de Terenci Moix, direcció Xavier Albertí, Teatre Romea, 2004; *El virus*, de Richard Strand, direcció David Selvas, Sala Muntaner, 2004; *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare, direcció Josep Maria Mestres, Teatre Lliure, 2003; *Juli Cèsar*, de William Shakespeare, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure, 2002; *Far Away*, de Caryl Churchill, direcció Peter Brook, Theatre Des Bouffes du Nord, 2001; *Terra Baixa*, d'Àngel Guimerà, direcció Ferran Madico, Teatre Nacional, 2000; *Titus Andrònic*, de William Shakespeare, direcció Àlex Rigola, Festival Grec, 2000; *Ànsia*, de Sarah Kane, direcció Xavier Albertí, STI-CC i Sala Muntaner, 2000; *Fashion, feelling, music*, direcció Josep Maria Mestres, Teatre Lliure, 1999; *Mesura per Mesura*, de William Shakespeare, direcció Calixto Bieito, Teatre Nacional, 1999; *Perifèria Koltès*, de Bernard Marie-Koltès, direcció Rafel Duran, Sala Beckett, 1998; *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, direcció Joan Ollé, Teatre Grec de Barcelona, 1998; *Salvats*, d'Edward Bond, direcció Josep Maria Mestres, Teatre Lliure, 1997.

És el coautor i director de *Llum de Guàrdia (Ghost Light)*, 2011-2012, Teatre Romea. També ha dirigit *L'Arquitecte*, de David Graig, Teatre Lliure, 2011; *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov, Teatre Romea, 2010; *Coses que dèiem avui*, muntatge del qual també és dramaturg a partir de textos de Neil Labute, Sala Beckett, Festival Grec 2010 (reposició a La Villarroel de Barcelona, 2011; pendent de reposició al Teatro de la Abadía, Madrid, 2012); *American Buffalo*, de David Mamet, Teatre Lliure, 2010 (reposicions al mateix Teatre Lliure i al Teatro de la Abadía, Madrid, 2011); *Product*, de Marc Ravenhill, Sala Beckett, 2009 (pendent de reposició al Teatre María Guerrero, CDN, Madrid, 2012); *La forma de les coses*, de Neil Labute, Teatre Lliure, 2007 (reposició al mateix Teatre Lliure i al Club Capitol, Barcelona, 2009); és autor d'*El signe de l'escorpí*, direcció Cristina Genebat, Teatre Tantarantana, Mostra de teatre 2007; ha dirigit *Els boscos*, de David Mamet, Sala Beckett, 2006, i és l'autor *El miedo y la música*, espectacle que també va dirigir al Palau Mar i Cel, Festival Internacional de Teatre de Sitges, 2005.

A la televisió ha treballat d'actor en sèries com *Infidels*; *Porca misèria*; *Temps de silenci*; *Nissaga*, *l'herència*; o *La memòria dels cargols*, totes a TV3 així com en una desena de TV movies. En cinema ha fet papers a les pel·lícules *Febrer*, de Sílvia Quer, *Soldados de Salamina*, de David Trueba i *Viaje a la luna*, de Frederic Amat.

Premis: Premi Butaca 2011/2012 Millor Director per 'Coses que dèiem avui' / Premi Butaca 2010/2011 Millor Director per "American Buffalo" / Premi de la Crítica 2008/2009 Millor Actor per "Hamlet" / Premi Butaca 2007/2008 Millor Director per "La Forma de les coses" / Premi de la Crítica 2000/2001 Millor Actor per "Titus Andrònic" i "Ànsia" / Premi radiofònic "Àngel d'or" Millor Actor per "El pes de la palla".

Xavier Boada

La seva formació com actor està vinculada al grup de teatre independent EL RUSC. On hi va treballar des del 76 al 80. Participa com actor a diversos espectacles **Homes i no**, **Ruscoca**, **La Mosqueta** i **No va dir res**. Durant aquests anys duu a terme la gestió i la programació del Teatre Centre de Manlleu. Participa com actor i director en diferents espectacles de caràcter no professional (**El Tartuf**, **La Senyora de Sade**, **L'home, la bèstia i la virtut...**), produït pel Teatre Centre de Manlleu. Al 86 participa com actor en l'espectacle de Binocle Teatre, amb l'autoria i direcció de Lluís Soler. El 1997 entra a la companyia **Els Joglars** i participa en els següents espectacles:

- 2008 **La Cena**
- 2006 **Controversia del toro y el torero**
- 2005 **En un lugar de Manhattan**
- 2004 **El Retablo de las Maravillas** (actor i assistent de direcció).
- 2001 **La Trilogia: Ubú, Pla, Daaalí**
- 1999 **Daaalí**
- 1997 **La increïble historia del Dr. Floit & Mr. Pla**

TAMBÉ HA FET EN TEATRE:

- 2011 **Luces de bohemia**, de Valle Inclán. Dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya.
- Del Ter a la Plata**, Homenatge a Joan Viladonat. Arteria Teatre.
- Un mes al camp**, de Iván S. Turguénev, Dir. Josep Maria Mestres, TNC
- 2010 **Questi Fantasmí**, de Eduardo de Filippo, Dir. Oriol Broggi, Biblioteca de Catalunya i Teatro María Guerrero
- Nit de Reis**, al TNC, Dir. de Josep Maria Mestres

CINEMA I TELEVISIÓ:

- 2011 La Riera, Tv3.
- 2011 Tele-movie **El precio de la libertad** de Ana Murugarren.
- 2011 Participació a les sèries **Infidels** i la **Riera**.
- 2008 Participa com actor **Cruda** de Nacho Nacho
- 2008 Participa al curtmetratge **EGO**, dirigido por Josep Surinyach
- 2003 **¡Buen Viaje Excelencia!**
- 1999 **Buenaventura Durruti, anarquista.**

AUTORIA:

Adaptació del guió de la pel·lícula **¡Buen viaje, Excelencia!** d'Albert Boadella. Coautor de l'obra **Projecte Llenamú**, de la Mostra de Teatre del Raval de Barcelona 2009.

Màrcia Cisteró

Llicenciada en Art Dramàtic per l' Institut del Teatre. S'ha format amb: Javier Daulte, Philippe Gaulier, Lilo Baur, Magda Puyo, Franco di Francescantonio, Théâtre de la Complicité i Scuola Europea per l'Arte dell'Attore. Dins la dansa destaca la seva formació clàssica (Escola "Filo Feliu") i contemporània (Àrea i Escola de Pastora Martos), és membre del Ballet de Barcelonaes-Esbart Verdaguer. També ha sigut professora de teatre i (Col·legi d'Advocats de Barcelona i Universitat Autònoma de Barcelona, Aula de Mataró)

COM A ACTRIU HA FET:

Txèhov in love, de Txèhov. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner.
Luces de bohemia, de Valle Inclán. Dir. Oriol Broggi. Biblioteca de Catalunya.
L'armari en el mar de Josep M. Mestres Quadreny. Dir. Jordi Prat i Coll.
Natale in Casa Cupiello d'Eduardo de Filippo. Dir. Oriol Broggi.
La Festa de Jordi Prat i Coll. Dir. Jordi Prat i Coll.
El rei Lear de W. Shakespeare. Dir. Oriol Broggi.
El cercle de guix caucasià de B. Brecht. Dir. Oriol Broggi.
L'Oncle Vània de P. Txèkhov. Dir. Oriol Broggi.
Antígona de Sòfocles. Direcció Oriol Broggi.
Sweet Dreams, de Ricard Gàzquez i Enric Nolla, dir. per Ricard Gàzquez (Teatre Tantarantana)
El Misanthrop, de Molière, dir. per Oriol Broggi (Biblioteca de Catalunya)
Per què te'n vas?, dir. per Oriol Broggi. (Centre Dramàtic del Vallès)
Monològic, de José Sanchis Sinisterra, dir. per Oriol Broggi (Sala Beckett);
El somni d'una nit d'estiu, de W. Shakespeare, dir. per Àngel Llàcer (Teatre Borràs)
Niederungen, de Herta Müller, dramaturgia i dir. de Ricard Gàzquez i Anabel Moreno (STI 2002, Sala Beckett)
Enric IV, de L. Pirandello, dir. per Oriol Broggi (Grec 2001, Villarroel Teatre)
Tartuf o l'impostor, de Molière, dir. per Oriol Broggi (Grec 2000, Versus Teatre)
Agamis, conte musical dir. per Maria Castillo i música d'Àlex Martínez (Prod. Associació Cultural de Granollers)
Calígula, d'Albert Camus, Workshop dir. per Jan Lauwers (STI 1999)
Grumic / Hers el fantasma del teatre, espectacle infantil amb la companyia Tàbata Teatre (Gira per tota Espanya)
El Maleficio de la Mariposa, de Federico Garcia Lorca, dir. per Maria Castillo (Fira de Teatre al Carrer de Tàrraga)

TELEVISIÓ:

TV3: *Vinagre, El cor de la ciutat*. TV de Barcelona: Informació cultural.

Xavier Ricart

Llicenciat en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Cursos de dansa clàssica, claqué i jazz a l'escola Timbal. Grau mitjà de solfeig i instrument pel Conservatori Superior de Música de Barcelona. Des del 2007 és el director artístic i productor de la Cerimònia d'entrega del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes.

Com actor de teatre ha treballat a: Llum de guàrdia, direcció Julio Manrique, Teatre Romea (2011). Coses que dèiem avui, de Neil LaBute, direcció Julio Manrique, Sala Beckett (2010); La forma de les coses, de Neil LaBute, direcció Julio Manrique, Teatre Lliure (2008-10) i Teatre Capitol (2010); S.O.A. – School of America, dramaturgia i direcció de Marc Angelet, Cia Estriptrist Teatre, Festival Internacional Teatre Acció (FITA), Bèlgica i Itàlia (2004-05); El miedo y la música, dramaturgia i direcció de Julio Manrique, Festival de Teatre de Sitges (2004); El tinent d'Inishmore, de Martin Macdonagh, direcció de Josep M^a Mestres, TNC (2003-04); Romeu i Julieta, de William Shakespeare, direcció de Josep M^a Mestres, Teatre Lliure (2003); La filla del mar, d'Àngel Guimerà, direcció de Josep M^a Mestres, TNC (2002); Don Joan o el festí de pedra, de Molière, direcció de Marta Montblant, Versus Teatre (2002); La millor marihuana la fa la mama, de Dario Fo, direcció Emilià Carilla, Teatre Regina (2001); Guinyolades, dramaturgia i direcció de Pep Anton Gómez, Teatre Regina (Grec 2001); Titus Andrònic, de William Shakespeare, direcció Àlex Rigola, Teatre Lliure (2001); El Rei Cèrvol, direcció de Carlo Fomigoni, Cia La Trepça, Teatre Regina (2001); Els tres mosqueters, d'Alexandre Dumas, Direcció Pep Anton Gómez, Teatre Romea (2001); No és tan fàcil, de Paco Mir, direcció Josep M^a Mestres, gira durant el 2001; Els treballs i els dies, de Michel Vinaver, direcció Jaume Melendres, Teatre "La Cuina" de l'Institut del Teatre, Festival de Teatre d'Europa a Milà (1999); Klowns, de Josep M^a Mestres i Monty, direcció Josep M^a Mestres, Cia Monty i Cia, en gira el 1997-98; Dins la direcció teatral ha servit com ajudant de direcció a: Cancún, de Jordi Galceran, direcció Josep M^a Mestres, Teatre Borràs (2008); Converses amb la mama, de Santiago Carlos Oves, direcció Josep M^a Mestres, Club Capitol (2008); El maletí o la importància de ser algú, d'Oscar Wilde, direcció Josep M^a Mestres, Sala petita TNC (2007); Els boscos, de David Mamet, direcció Julio Manrique, Sala Beckett (2006); Paradís, de Jordi Galceran i Esteve Miralles, direcció Josep M^a Mestres, Teatre Condal (2005); No és tan fàcil, de Paco Mir, direcció Josep M^a Mestres, Club Capitol (1999-2001); Mare Coratge, de Bertolt Brecht, direcció Joan Anton Sánchez, Teatre Zorrilla de Badalona (1999).

I ha dirigit: La Cuina, d'Arnold Wesker, Teatre Zorrilla (2005); El bon doctor, de Neil Simon, Teatre Zorrilla (2004); lectura dramatitzada Accident, de Lluïsa Cunillé, Teatre Zorrilla (2001); Chao Rodríguez, de la Cia La Troca, Teatre Malic (1999); Amics de Joan Oliver i Miquel Martí i Pol, Teatre Zorrilla (1999).

Xavier Ruano

Estudis de mim i pantomima a l'Institut del Teatre de Barcelona. Estudis d'interpretació al col·legi de teatre de Barcelona. Estudis de Commedia dell'Arte a Venècia.

- 1982 A propòsit del subsòl.** Dir Jorge Vera.
1983 El cas de la patata rosa. Cia Vol-Ras
Striptease. Dir Angie Leparsky.
1984 Pell de màscara. Dir Pavel Rouba
1985 Kean. Dir Josep Montañes
1986 L'assedio di Torino. Cia la Quimera di Torino
1987 Andante Amoroso. Dir Manuel Illo.
1988 Tirant lo Blanc. Pavel Rouba
1989 El knack. Dir Ricard reguant.
Don Carlos. Dir Ferran Audí.
1990 La fageda. Dir Sergi Belbel.
1991 Indian Summer. Dir guillermo Heras.
1992 L'art de la comèdia. Dir Jordi Mesalles
1993 La guàrdia blanca. Dir Pavel Homsky.
Rodeo. Dir Lius Miguel Climent .
La senyora Florentina i el seu amor Homer. Dir Mario Gas
1994 El golfus de Roma. Dir Mario Gas.
1995 Antoni I Cleopata. Dir Xavier Albertí .
Dos tristes tigres . Cia teatro fronterizo
La celestina. Dir Herman Bonnin.
1996 Los Alpes en llamas. Dir Ricard Salvat.
1997 Políticament incorrecte. Dir Paco Mir.
1998 Executor 14. Dir Ramon Vila.
1999 La mà de mico. Dir Herman Bonnin .
Melinda on the rock. Dir Manel Dueso
2000 Crim perfecte. Dir Carles Canut .
El tercer policia. Pep Anton Gómez
2001 Un tramvia anomenat desig. Dir Manel Dueso.
2002 Un sant sopar europeu. Dir Lurdes Barba.
Ronda de mort a sinera. Dir Ricard Salvat.
Romeo I Julieta. Dir Pep Pla.
2003. L' hora que res no sabíem els uns dels altres. Dir Joan Ollè.
2004 Els fusells de la sra carrà. Dir Oriol Broggi.
2005 Claroscuros. Dir Ada Vilarò
2006 Magnus. Dir Oriol Broggi.
Nausica. Dir Herman Bonnin.
Volpone Dir Pep Pla.
2007 Soldados de Salamina. Dir Joan Ollè.
2666. Dir Alex Rigola.
2008 El Rei Lear. Oriol Broggi
2010 HIM. Dir Alex de Capo
2010 Misteri de dolor. Dir Manuel Dueso
2011 Les tres germanes. Dir Carlota Subirós

Cinema i televisió: Los mares del sur. dir Manuel Esteban(..89). **Monturiol.** dir Francesc Bellmunt. **El Armario.**Dir Ignacio López Serra(2000). **Lisístrata.** dir Francesc Bellmunt(..02). **Nubes de verano.**dir Felipe Vega(..06). **Coronel Macià.** Dir Josep Maria Forn(..06). **Atlas de geografia humana.** Dir Azucena Rodriguez(..07).**Mimesis.**dir Alber Montero(..08). **Planeta imaginari. Histories de cara i creu. La Lloïl. Happy House. Mirall trencat. Estació d'enllaç. Només per tu.** Dir Jordi Cadena(Telmov). **Mes enllà de les estrelles.**dir Jesús Segura(telmov).**Ens veiem demà.** dir xavier Berraondo(telmov). **Això no es una pel·lícula** (Telmov). **Happy House.**(serie).**Angels I Sants** (serie 2006). **Mar de Fons** (serie 2007). **Hospital central** (serie 2009). **Vendelplà** (serie 2009).**Blog**(Dir Elena Trapé 2010 **El Diplomático Kurova** (co-producció japonesa 2011). **REC 3.** Dir Carlos Plaza. **EL GRAN NORD** Dir Jesús Font.

Claudia Font

Estudia al Col·legi del Teatre de Barcelona i actualment està fent un postgrau en **Teatreterapia** a la Universitat de Vic i l'Institut Superior d'Estudis Psicològics. També té formació en el camp de la dansa contemporània, el flamenc, el hip hop, i la dansa clàssica. Fa cursos de teatre a YMCA de Madrid, a Centrescènic de Torredembarra i l'any 2011 participa al muntatge "Tonio, el poeta" resultat d'un taller que porta a terme Oriol Broggi des de La Perla 29.

En teatre l'hem pogut veure a:

- St. Jordi 2006. Què en traurà, la dona del soldat? Espectacle teatral a partir de textos de les Rates de Biblioteca i cançons de Kurt Weill /B. Brecht pel Patronat Municipal de Cultura de Torredembarra. A partir de l'escola de dansa i teatre Centrescènic.
- Maig de 2006, mostra de Teatre jove de Tarragona. *El crim era perfecte, però...* d' E. Claveguera i Munté al Teatre Metropol de Tarragona.
- St. Jordi 2007. *El principi de la saviesa* de Pere Calders, pel Patronat de Cultura, la Biblioteca Municipal i l'escola Centrescènic de Torredembarra. Acte paral·lel del X Premis Torredembarra.
- Juny 2010. *La historia del Senyor Sommer*, novel·la de Patrick Süskind adaptada a teatre. Dirigida per **Xicu Masó**. Representada a l'Auditori del Poble Espanyol.
- Novembre 2010. Actriu junt el grup artístic Aggtelek amb la seva instal·lació/performance "**dí chéngben opera**". Casa de exposicions **Antigua Casa Haiku** de Barcelona.
- *Cyrano's* inspirada en Cyrano de Bergerach d'Edmond Rostand i dirigida per **Oriol Broggi**. Representada a:
 - **Auditori del Poble Espanyol**, Desembre 2009.
 - Teatre del Rabal, Barcelona. Companyia convidada per la inauguració de la **Mostra de teatre de Barcelona 2010**.
 - **Teatre Magatzem**, Tarragona. Novembre 2010.
 - **Espai Maragall** de Gavà, Barcelona. Abril 2011.
- *Jo sóc Penteu* amb la companyia de Teatre "El otro ballet Nacional de Moscú", **LABANAMO**. Representada a:
 - ▲ **Sala Porta4**. Febrer i Desembre de 2011, Barcelona.
- **Tonio, el poeta**. Direcció Oriol Broggi a la **Biblioteca de Catalunya** amb la companyia de teatre la **Perla29**. Maig 2011.
- Cofundadora de la Associació Artística **ENDINSART**.
- Actriu associada de la Companyia Teatral **VINAGRE DE MODERNA**.

En televisió ha participat en:

- "**KUBALA, MORENO, MANCHÓN**", serie de TV3 de la nova temporada 2011-2012
- **Spot TV3**, de la nova temporada de tardor 2011-2012

UNA PRODUCCIÓ DE

laperla29

Torrent d'en Vidalet, 21 baixos

distribucio@laperla.cat
anna@laperla29.cat

laperla29.cat